

«Ταξιάρχη μου, αφήνομαι στὰ χέρια σου». (Δῆσσος Εὐστράτιος Πρωτοπρεσβύτερος)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Τελείωσε ἡ Θεία Λειτουργία καὶ κατευθυνόμενοι πρὸς τὸ Γραφεῖο τοῦ Ναοῦ, ὅταν μὲ σταμάτησαν οἱ φωνές μιᾶς κυρίας δακρυσμένης, πού τῆ συνόδευε ἕνας μεσόκοπος ἄνδρας, Πάτερ, Εὐστράτιε, πάτερ, Εὐστράτιε, μία στιγμή. Ἦρθαμε γιὰ σᾶς. Νὰ σᾶς συναντήσουμε καὶ νὰ σᾶς ἀναφέρουμε τὸ μεγάλο θαῦμα τοῦ Ταξιάρχη πὺ ἔκανε στὸν ἄνδρα μου. Στὸ χέρι της κρατοῦσε μία ἐπιστολή:

“Μὲ μεγάλη μου χαρὰ καλημερίζω τὴν Ἀγιότητά σας, πάτερ Εὐστράτιε.

Ὅταν ξεκινήσαμε γιὰ νὰ ἔρθουμε νὰ προσκυνήσουμε καὶ νὰ καταθέσουμε τὸ θαῦμα τοῦ συζύγου μου, ἔγινε τὸ ἐξῆς περιστατικό. Ὁ σύζυγός μου ἐργαζόταν σὲ μία ἔταιρεία, ἡ ὁποία ἀντιμετώπιζε οἰκονομικὰ προβλήματα. Τὸν μῆνα πὺ ἦταν νὰ

Έρθουμε τὸ ἀφεντικὸ τὸν διαβεβαίωσε ὅτι θὰ τὸν πλήρωνε, μὰ δυστυχῶς τίποτα. Μέχρι ποὺ ἀπελπίστηκα καὶ ἀναρωτιόμουν κλαίγοντας μήπως δὲν θέλει ὁ Ταξιάρχης νὰ ἔρθουμε καὶ νὰ καταθέσουμε τὸ θαῦμα Του.

Τὸ μεσημέρι εἶχαμε βγάλει εἰσιτήρια καὶ κατὰ τὶς δέκα τὸ βράδυ ἔρχεται ὁ σύζυγός μου καὶ μοῦ λέει ὅτι δὲν πληρώθηκε. Ἀπογοητεύτηκα καὶ καθόμουν σκεπτική στὸ μπαλκόνι μὲ τὴ μητέρα μου καὶ ἀναρωτιόμουν ἂν ἔπρεπε νὰ ἀκυρώσω τὰ εἰσιτήρια.

Δὲν πρόλαβα νὰ ὀλοκληρώσω τὶς σκέψεις μου καὶ σταμάτησε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου ἓνας ταχυδρόμος μὲ ἓναν φάκελο. Τρέχω βιαστικὰ νὰ τὸν πάρω καὶ πρὸς μεγάλη μου ἔκπληξη βλέπω ὅτι ἦταν τὸ περιοδικὸ "ΤΑΞΙΑΡΧΗΣ". Ὁ φάκελος εἶχε τὰ στοιχεῖά μου, χωρὶς νὰ εἶμαι συνδρομήτρια τοῦ περιοδικοῦ, οὔτε μοῦ εἶχε σταλεῖ πότε ξανά. Μετὰ ἀπ' αὐτὸ ἔβαλα τὰ κλάματα καὶ εἶπα ὅ,τι ὅ,τι καὶ νὰ γίνει θὰ πηγαίναμε νὰ προσκυνήσουμε, ἔστω καὶ μὲ δανεικά.

Τὸ θαῦμα τοῦ συζύγου μου ἔγινε πρὶν ἀπὸ ἑννιά χρόνια ὅταν τοῦ παρουσιαζόταν κατὰ καιροῦς μία μικρὴ αἱμορραγία. Δὲν δώσαμε καὶ πολλὴ σημασία, ἀλλὰ τὰ συμπτώματα δυστυχῶς ἐπιδεινώνονταν. Ἡ γνωμάτευση ἦταν καρκίνος τοῦ παχέος ἔντερου!

Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ὕστερα ξεκίνησε ἓνας Γολγοθὰς. Ἐσπευσμένα χειρουργεῖα, διότι ὑπῆρχε φόβος μήπως τὸ παχὺ ἔντερο ἔσπαγε καὶ νὰ μολυνόταν. Ἐπρεπε νὰ σταθῶ βράχος, μὲ τόσο κουράγιο καὶ δύναμή μου εἶχε ἀπομείνει καὶ περισσότερο γι' αὐτὰ τὰ δύο μικρὰ παιδιὰ μου. Οἱ γιατροὶ ἦταν κατηγορηματικοὶ στὸ θέμα τῆς χημειοθεραπείας ἀκτινοβολίας. Χωρὶς αὐτὲς δὲν εἶχε ζωὴ, τὸ πολὺ-πολὺ 8 μὲ 9 μῆνες. σύμφωνα μὲ τοὺς γιατροὺς.

Ὁ Θεός, ὅμως, εἶχε ἄλλη γνώμη. Ἀρχίζει τὴν πρώτη θεραπεία, ἡ ὁποία τὸν πείραξε πολὺ, παρουσίασε ἀδιαθεσία γιὰ τρεῖς μέρες. Ἡ ἀγωνία μου καὶ ἡ λύπη μεγάλη. Ἐπρεπε ἀπὸ τὴν πλευρά μου νὰ τοῦ δίνω κουράγιο καὶ παράλληλα στὰ παιδιὰ μου νὰ μὴ φαίνομαι λυπημένη. Τὸ διάστημα αὐτό μοῦ εἶχε δώσει ἡ ἀδερφή μου ἓνα βιβλίο τοῦ Ταξιάρχη, τὸ ἱστορικὸ τοῦ Μοναστηριοῦ. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔκλαψα μὲ ὅλη μου τὴν ψυχὴ στὸν Ταξιάρχη καὶ ζητοῦσα ἀπελπισμένα ἀπὸ κάπου νὰ πιαστῶ. Μονολογοῦσα στὰ εἰκονίσματα μὲ πόνο καὶ ἔθετα ἐρωτήματα στὸν Ταξιάρχη ποὺ μὲ ἀπασχολοῦσαν καὶ τὸν ἰκέτευα νὰ μοῦ δείξει ἓνα σημάδι ἂν ὁ σύζυγός μου θὰ ἔχει ζωὴ.

Τὸ πρῶνι ποὺ ξυπνήσαμε ὁ σύζυγος κοιμόταν στὸ ἄλλο δωμάτιο. Χωρὶς νὰ ξέρει ἀπολύτως τίποτα γιὰ τὴ βραδινὴ μου προσευχή, μὲ ρώτησε νὰ τοῦ ἐξηγήσω τί ἦταν αὐτὸ ποὺ εἶδε τὸ βράδυ ποὺ ἦταν ξαπλωμένος στὸν καναπέ, γιατί εἶχε

ἀδιαθεσία.

Μοῦ εἶπε ὅτι στεκόταν μπροστὰ στὸ τραπέζι ἓνα παλικάρι ψηλό, 1,90μ., μὲ λαμπρό, μὲ κουστούμι καὶ τοῦ εἶπε ὅτι δὲν θὰ πήγαινε πουθενὰ σὲ γιατροὺς γιὰ θεραπεία, θὰ καθόταν ἐκεῖ. Τρεῖς φορές τοῦ ἐπανέλαβε τὸ ἴδιο πράγμα, τὴν τρίτη φορὰ πιὸ ἐπιτακτικά.

Μετὰ ἀπ' αὐτὸ ἐγὼ ξέσπασα κλάματα καὶ τοῦ ἐκμυστηρεύτηκα ὅτι ὁ Ταξιάρχης ἔδειξε τὸ σημάδι του. Ἐκεῖνος συγκινήθηκε, ἀλλὰ εἶχε κλείσει τὸ ἐπόμενο ραντεβού γιὰ τὴ χημειοθεραπεία. Πάει λοιπὸν γιὰ δεύτερη φορὰ καὶ ἐξαντλήθηκε τόσο πολὺ ὁ ὀργανισμὸς του ποὺ οἱ γιατροὶ δὲν μποροῦσαν μὲ τίποτα νὰ σταματήσουν τὸν ἔμετό καὶ τὴ διάρροια.

Εἶχε χάσει πολλὰ κιλά καὶ δὲν εἶχε κουράγιο γιὰ τίποτα. Ἀπελπίστηκε τόσο πολὺ καὶ μὲ πόνο ψυχῆς εἶπε:

“Ταξιάρχη μου, συγγνώμη ποὺ ἀψήφησα ὅσα εἶπες. Δὲν ξαναπάω πουθενά, ἀφήνομαι στὰ χέρια σου. Κἄνε μὲ καλά. Ἀξίωσε μὲ νὰ ἔρθω στὸν Ναό Σου μὲ τὰ γόνατα νὰ Σὲ προσκυνήσω”.

Καὶ ὦ τοῦ θαύματος, μετὰ ἀπ' αὐτὸ σταμάτησαν ὅλα! Καὶ ἐνῶ δὲν εἶχε κουράγιο οὔτε δύο γιαούρτια νὰ κρατήσει, τὴν ἄλλη μέρα σήκωνε κοῦτες λόγῳ τῆς δουλειᾶς του. Ἀπὸ τότε περάσαν ἐννιὰ ὀλόκληρα χρόνια καὶ ὄχι ἐννιὰ μῆνες, ὅπως εἶχαν πεῖ οἱ γιατροί, χωρὶς χημειοθεραπεῖες καὶ ἀκτινοβολίες, ἐνῶ ὅλες οἱ ἐξετάσεις τοῦ ἦταν ἀπὸ τὸ καλὸ στὸ καλύτερο!

Ὁ Θεὸς ἔχει τὸν πρῶτο καὶ τὸν τελευταῖο λόγο καὶ ὅλα κατὰ παραχώρηση ἐπιτρέπονται γιὰ νὰ γίνουμε καλύτεροι ἄνθρωποι!»

Ἰωάννης Καραπιπέρης, Χριστίνα Καραπιπέρη.

Χαλκίδα

Πηγή: agiazoni.gr